

ikke faa Kassebetjente har givet Anledning til Yttringer om, at hvis man vilde have en saadan Forholdsregel sat i Kraft, var det høist ubilligt imod dem, at Instruxen kom faa silbe, at de ikke kunde forberede sig derpaa. Det forekommer mig, at det er derved tydeliggjort, at det virkelig var Ministerens Hensigt at see, hvorledes Tingene stode, for at vise, at det praktisk ikke var udførligt. Naar den meget ærede Minister i Anledning af mine Yttringer bemærkede, at Indenrigsministeren ved at lukke Kassen for de Forbringere, som kom efter den 31te Marts, vilde komme i en stæv Stilling til Kreditorerne, da maa jeg erindre om, i hvilken Sammenhæng jeg fremsatte denne Bemærkning. Jeg yttrede nemlig, at hvis det virkelig forholdt sig saa, at det ikke stemmede med Finantsloven at gjøre Udbetalinger efter den 31te Marts, meente jeg, at Forsøget ikke var fuldstændig gennemført; just derved, at Indenrigsministeren var kommen i en stæv Stilling til Landets Kreditorer, vilde det være blevet end tydeligere for Rigsdagen — thi jeg troer ikke, at det endnu er tydeligt nok — at denne Fremgangsmaade ikke stemmer med Finantsloven. Jeg skal dertil føie, at den meget ærede Minister yttrede, at Folkethinget og han vare komne overeens om, at denne Fremgangsmaade ikke oftere skulde bruges; men jeg skal dog derved bemærke, at selv om det praktisk bliver gennemført, er dog Principet ikke anerkjendt, og det er derpaa, at jeg lægger Vægt. Indtil det bliver anerkjendt, at Statsregnskabet er et Budgetregnskab og ikke et Kasseregnskab, og at det ikke gaaer an at anvende de Regler og Grundsætninger, som gjælde for et Kasseregnskab, paa et Budgetregnskab, indtil da vil der blive en uopløselig Strid imellem de to Afdelinger af Rigsdagen. Jeg antager, at denne modsatte Anskuelse er endnu tilstede; man har endnu ikke kunnet frigjøre sig for denne Betragtning, og derfor kan man godt sige: Vi lade det passere, men lovligt er det ikke; det var egentlig fra den Side, at jeg udhævede Sagen, og det er den Betragtning, som jeg anseer for den vigtige. — De øvrige Bemærkninger, som den ærede Minister gjorde, forekomme mig at maatte have overbeviist Enhver i Forsamlingen om, hvor nødvendigt det er, at

vi faae en Regnskabslov, hvorved disse forskjellige Spørgsmaal kunne blive afgjorte; thi at faae dem afgjorte ved, at Finants- og Tillægsbevillingslove gaae frem og tilbage fra det ene Thing til det andet, anseer jeg for umuligt. Jeg troer, at vi kun kunne komme til en fuldstændig Ordning af disse Forhold, naar Sagen tages frem for sig og vi have Tid til at behandle den, og at det derimod ikke kan stee saaledes incidenter under de forskjellige Finantsloves og Tillægsbevillingsloves Behandling. — Jeg skal med Hensyn til Indtægtsfiden ikke videre gaae ind paa, hvad den ærede Minister har fremsat, idet han opstillede, at der kunde gives Tilfælde, hvor Finantsministeren kunde trænge til Bevilling af en saadan Indtægt. Det forekommer mig, at der i Tillægsbevillingsloven for 1862—63 findes et saadant Exempel, idet der i dennes § 8 er forlangt Bemhændigelse for Finantsministeren til at tage de Obligationer til Indtægt, som blive nødvendige for at dække Udgifterne til Jernbanerne. Jeg er altsaa forsaavidt enig med den ærede Minister, at i Reglen behøves der ikke nogen særlig Bevilling til disse Indtægter, men at der kan være Tilfælde, hvor den er nødvendig.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, fattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

Hierring: Maaftoe det maatte være mig tilladt at foreslaae, at Lovforslaget bliver henviist til Behandling af et Udvalg paa 5 Medlemmer. Det er jo nu givet, at der bliver en Tid fra næstkommende Lørdag indtil den 5te Januar, hvori Thinget ikke holder Møder, og der vil da altid blive saamange Medlemmer tilstede, som i den Tid kunne arbejde i et saadant Udvalg. Jeg antager derfor, at Udvalgsbetænkningen, hvis Landsthinget skulde bestemme sig til Nedsættelsen af et Udvalg, vil kunne foreligge her saa betimelig, at Sagen kan tages til Behandling strax efter Nøttaar, naar Thinget atter samles.

Wessely: Jeg kan ikke tiltræde det Forslag, der er fremsat af det ærede Medlem, som